

ההחלטה של האיחוד האירופי לסמן מוצרים מההתנחלויות – אדישות או התנגדות נחרצת? ד"ר דודי שלום (12.11.2015)

בישיבת נציבות האיחוד האירופי בבריסל בתאריך 11.11.2015, אושרה ההחלטה לפיה תצורף תווית

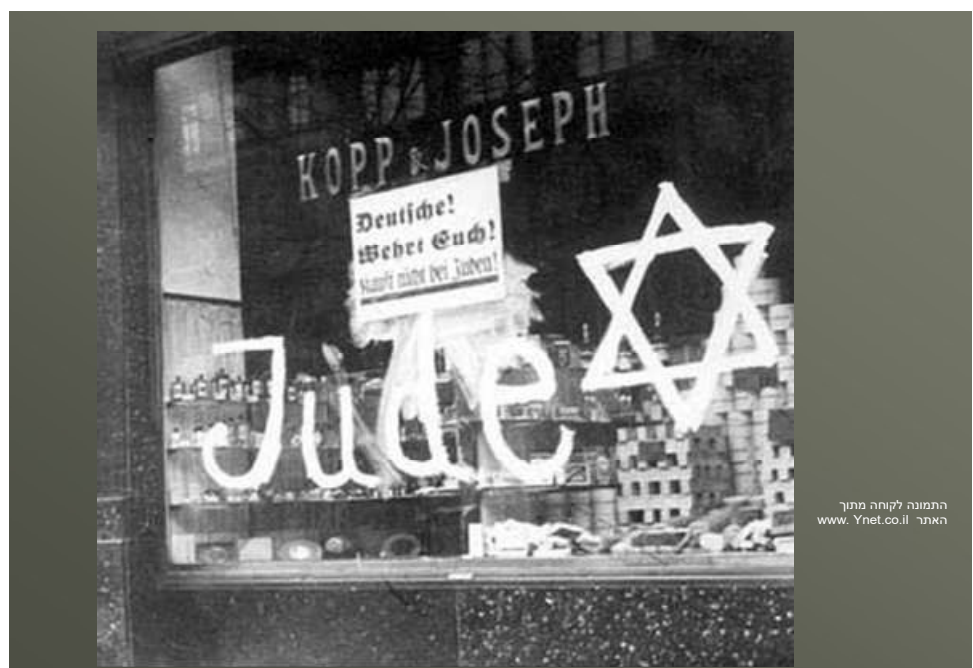
המעידה על מקום הייצור לכל מוצר "שמגיע מהשטחים שנכבשו על ידי ישראל מאז יוני 1967".

בריאיון למהדורה המרכזית של ערוץ 2 ציין שגריר האיחוד האירופי לארס פאבורג-אנדרסן, כי "זאת סוגיה טכנית שנוגעת לחוקי הצרכנות באירופה והמטרה היחידה היא להבטיח שאנחנו מיישרים קו עם חוקי הצרכנות שלנו". והוא הוסיף, כי "ניתן לדמיין בקלות שאנשים באירופה ישמחו לתמוך במוצרי ההתנחלויות, ואולי הם יקנו אפילו יותר מוצרים כאלו, עכשיו שברור שהם יוצרו שם". השגריר הבהיר בניסיון לשכנע, "כי לא מדובר בחרם וכי עדיין אפשר למכור את המוצרים".

באחד באפריל 1933 הוכרז יום חרם כלכלי נגד יהודי גרמניה וסומנו חנויות של יהודים .

1 באפריל 1933 - חיילי אס אה ניצבים בפתח חנות כלבו יהודית עם השלטים: "גרמנים! הגנו על עצמכם! אל תקנו מיהודים!"

התמונה לקוחה מתוך
אתר: www.Ynet.co.il

סביר להניח שאם היו מבקשים היום את תגובתו של נציג הממשלה בגרמניה באותה תקופה לפשר המהלך ההוא, ניתן היה לצפות לתשובה אינטליגנטית ודיפלומטית (ברוח תשובתו של שגריר האיחוד האירופי), כגון: **"מדובר בהחלטה טכנית שנוגעת לחוקי הצרכנות החדשים של המדינה הגרמנית מאז הבחירות בשנת 1933 ושהמטרה היחידה היא להבטיח שאנחנו מיישרים קו עם חוקי הצרכנות שלנו"**. אותו פקיד מתוחכם היה ודאי מוסיף, **כי ניתן לדמיין בקלות שאנשים בגרמניה ישמחו לתמוך בחנויות היהודים, ואולי הם יקנו אפילו יותר מוצרים אצלם, עכשיו שברור שהם בעלי החנויות"**.

המדיניות הנאצית האנטי יהודית התחילה בתקנות, בחקיקה ובחרמות. בתוך חודש מהחרם הכלכלי על היהודים נשרפו ספרים שנכתבו על-ידי יהודים, נקבעו תקנות שהביאו לבידול ולבידוד חברתי של היהודים, יהודים פוטרו מעבודתם במשרדי הממשלה, ב-1935 נחקקו חוקי נירנברג שהביאו לשלילת אזרחותם של היהודים והחלה הפלייתם של היהודים באיסורים שונים (מישיבה בגן ציבורי ובבתי קפה ועד לקניה חופשית בחנות המכולת), בשנת 1939 סומנו חנויות יהודיות בפולין ואחר-כך גם הוכרחו היהודים לשאת אות מזהה (טלאי צהוב). סימון זה אפשר להבחין מיד ביהודי ונועד להפריד בין היהודים לשאר האוכלוסייה.

האיחוד האירופי פועל בדרך של קבלת החלטות וקביעת תקנות נגד מדינת ישראל, שמטרתן להביא לבידול; לבידוד; להפליה; לסימון; להבחנה ולהפרדה בין מוצרים ישראליים ממוצרים של שאר העולם. מה יהיה סופן של ההחלטות האלה? מהן ההחלטות הקיצוניות ביותר שהאיחוד האירופי עוד מסוגל לרקוח עם הזמן? מתי והאם בכלל יבין מישו מהמתלהמים באירופה נגד מדינת ישראל לאן ההתלהמות הזו יכולה עוד להוביל?

אחרי החלטת האיחוד האירופי על סימון מוצרים מההתנחלויות והחשש מההשלכות של המהלך, התייצבה גרמניה לצד ישראל וקבעה, כי "מדובר בטעות שייתכן כי תנוצל לקמפינים אנטי ישראלים". גרמניה נושאת בזיכרון הלאומי שלה את תוצאותיהן של החרמות והתקנות נגד אזרחיה היהודיים משנת 1933. הזיכרון הזה נלמד בקרב בני הנוער הגרמניים ומוטבע היטב בהתפתחותם התרבותית. גרמניה מבינה היכן מהלכים כאלה מתחילים ולהיכן הם יכולים להוביל. לא לחינם אמר דובר מפלגת השלטון בגרמניה בשיחה עם חדשות 2, כי "ההחלטה לסמן מוצרים מהגדה המערבית היא לא צעד להגנת הצרכן, אלא תוביל ליצירת סטיגמה נגד ישראל". הוא התריע כי "כשברקע קיימת תנועה שעוינת את ישראל ורוצה להחרים מוצרים מהתנחלויות, אנחנו רואים את ההחלטה של האיחוד האירופי כטעות."

ההחלטה של האיחוד האירופי התקבלה 40 שנה בדיוק (10.11.1975) לאחר החלטה העצרת הכללית של האו"ם (3379) הקובעת, כי "ציונות היא צורה של גזענות ואפליה גזעית". ההחלטה הזו הייתה חלק מסדרה של פעולות דיפלומטיות אנטי ישראליות של מדינות ערב ובריה"מ דאז. הפעילות האנטי ישראלית ממשיכה בכל הדרכים האפשריות, על-ידי מי ששולל את קיומה של מדינת ישראל, כפי שהפעולות האנטי-יהודיות בזמן הנאצים קודמו על-ידי מי ששלל את קיומם של היהודים בגרמניה, באירופה ובכלל. שלילה המופיעה כבר בספרו של היטלר "מיין-קאמף".

ההחלטה על סימון מוצרים מהשטחים שישראל שולטת בהם משנת 1967 היא רק אמתלה וצעד נוסף בשורת הפעולות הפוליטיות והדיפלומטיות של מי שרוצה להעביר את השליטה על הארץ הזו לאחרים. ביוני 1967, כשפרצה מלחמת ששת הימים, ישראל לא התכוונה להילחם בירדן או לכבוש שטחים ביהודה ושומרון. ישראל אפילו העבירה מסר ברור וחד-משמעי על כך לחוסיין. אולם, משפרצה המלחמה עם מצריים, וירדן פתחה במלחמה כנגד ישראל, לא ניתן היה להבליג. אני זוכר כילד בכיתה ד' כיצד נפלו פגזים על בית הספר בו שהיתי במקלט, את קולות ההפגזה על ירושלים המערבית באמצעות מרגמות ותותחים של צבא ירדן ואת בית מגורי שנפגע מההפגזות הללו. ישראל לא יכלה להרשות לעצמה ירי כזה על שטחה ונאלצה להדוף את שדה הקרב ממרכזיה העירוניים. בעיית השטחים שנוצרה מאז מנוצלת על-ידי מי שמעוניין בהפסקת קיומה של מדינת ישראל. לפני מלחמת ששת הימים רצו שכנינו בחיסולה של מדינת ישראל, ועד היום מהדהדות הקריאות של מפגינים במדינות ערב "לזרוק את היהודים לים". מי שצועק היום "לשחרר את פלסטין" מתכוון לחבל הארץ שבין נהר הירדן לים התיכון. זה מופיע במפות ובכל הסמלים של הפלסטינאים. על כך הם מחנכים את בניהם (ראו בין היתר את דבריו של בנו ונכדו של אבו-מאזן) ובונים את שאיפותיהם הלאומיות. מי שדוקר היום יהודי או מסייע לקדם החלטה כנגד ישראל רואה לנגד עיניו את אותה מטרה, והוא ינסה לרתום לצדו את כל מי שניתן. כך, המוסלמים בעולם המזדהים באופן טבעי עם אחיהם ב"פלסטין" יפגינו באירופה כנגד מדינת ישראל וישפיעו על הממשלות שם לפעול כנגדה. זה היה בעבר וימשיך גם בעתיד.

הצטרפותם של אירופאים למהלכים אנטי ישראליים היא חלק מתמימות, אמונה אידיאליסטית בחופש ושחרור, אינטרסים כלכליים בעולם הערבי הגדול והעשיר ולפעמים גם חלק מזרעי שנאה כלפי העם היהודי, שנבטו ברחבי אירופה הרבה לפני החרמת חנויות של יהודים בגרמניה וסימון יהודים בטלאי צהוב. ההחלטה לסמן באופן "טכני" מוצרים מההתנחלויות היא סימן להחלטות שיבואו בעקבותיה. האדישים, השותקים והמבליגים על ההחלטה הזו (כפי שפעם היו כאלה שהבליגו על הסימון ה"טכני" בטלאי צהוב) ימצאו עצמם מתמודדים עם החלטות משמעותיות הרבה יותר כנגד מדינת ישראל בעתיד.